

Sygnatura akt VI U 381/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2016 roku

sprawy z odwołania M. P.

od decyzji z dnia 1 kwietnia 2015 roku

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 1 kwietnia 2015 roku znak (...) w ten sposób, że przywraca M. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2015 roku na stałe.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 381/15 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 kwietnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej M. P. prawa do dalszej wypłaty renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Ubezpieczona wniosła odwołanie od tej decyzji domagając się jej zmiany poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazała, że stan jej zdrowia nie uległ poprawie, ból kręgosłupa i dolegliwości chorobowe ograniczają możliwości samodzielnego funkcjonowania, przyjaciele wyręczają ją z robienia zakupów, porządków domowych, każda długotrwała pozycja (chodzenie, stanie, siedzenie) sprawiają, że potrzebuje dużo czasu by zacząć funkcjonować w innej pozycji. Nie może dźwigać, chodzić po schodach, często dokuczają jej zachwiania równowagi. Skomplikowana operacja jaką przeszła w 2014 roku nie polepszyła stanu jej zdrowia.

Pozwany organ rentowy wniosł o oddalenie odwołania wskazując, że Komisja Lekarska ZUS w Z. w orzeczeniu z dnia 25 marca 2015 roku uznała, że ubezpieczona jest częściowo a nie całkowicie niezdolna do pracy od dnia 25 lutego 2015 roku na trwałe.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczona M. P. urodziła się (...). Posiada wykształcenie średnie – technik włókiennik. Dotychczas pracowała jako księgowa, referent, pomoc przedszkolanki, szwacz, tkacz, kucharz, woźna, sprzedawca.

W 2007 roku doznała złamania patologicznego kręgosłupa piersiowego trzony Th12 (samoistne złamanie w przebiegu osteoporozy). Z tego powodu od 9 października 2007 roku do 29 października 2007 roku była hospitalizowana na Oddziale Neurologii (...) Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w G., a następnie od 29 października 2007 roku do

19 listopada 2007 roku na Oddziale Neurochirurgii, gdzie przeszła zabieg operacyjny – laminectomię Th12 z biopsją złamanego trzonu i stabilizacją przez nasadową TH11 – L1. W kolejnych latach kilkakrotnie przechodziła operacje kręgosłupa.

Od 2007 roku ubezpieczona przebywała na rencie z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, która przysługiwała jej do dnia 31 marca 2015 roku. W dniu 9 lutego 2015 roku wniosła o ustalenie dalszych uprawnień do renty.

U ubezpieczonej rozpoznano: stan po złamaniu patologicznym trzonu Th12 i leczeniu operacyjnym w 2007 roku i 2010 roku. Stan po operacji dyskopatii szyjnej C4/C5 i C5/C6 w 2001 roku. Przewlekły zespół bólowy kręgosłupa piersiowo – lędźwiowego. Zespół korzeniowy przewlekły w zakresie kończyn dolnych. M. P. jest osobą cierpiącą, wymagającą stałej rehabilitacji i fizjoterapii. Stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ poprawie. Nieuzasadnione jest stwierdzenie Komisji Lekarskiej ZUS, że z osoby całkowicie niezdolnej do pracy stała się osobą częściowo niezdolną do pracy.

M. P. po marcu 2015 roku jest trwale, całkowicie niezdolna do pracy.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego: świadectwa pracy k. 4–12, 40, 44-56, wyrok k. 160, decyzje k. 291, 312, 325, 395, 408;

karty informacyjne k. 4, 65, 81; wyniki badań k. 5-6, 66- 69, 82, 114; zaświadczenie o stanie zdrowia k. 7, 116; orzeczenia k. 8–10; skierowania k. 29-30, 115

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748, zwana dalej ustawą) prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano. W świetle art. 107 ustawy, prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Natomiast art. 12 ustawy stanowi, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3). Stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ust. 4 tego przepisu stanowi zaś, iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

W sprawie istotnym było ustalenie czy u ubezpieczonej po marcu 2015 roku nadal istnieje całkowita niezdolność do pracy.

Na wskazaną okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurochirurga. Sąd dał wiarę opinii biegłego. Biegły wskazał występujące u ubezpieczonej schorzenie oraz ocenił jego wpływ na zdolność do pracy. Biegły oparł się na dokumentacji medycznej zawartej w aktach organu rentowego i aktach niniejszej sprawy, wywiadzie uzyskanym od ubezpieczonej oraz na bezpośrednim jej badaniu. Opinię sporządził w sposób konkretny, jasny i spójny. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 listopada 1976 r. w sprawie IV CR 481/76 -OSNC 1977/5-6/102 „sąd nie może

oprzeć swego przekonania o istnieniu lub braku okoliczności, których zbadanie wymaga wiadomości specjalnych, wyłącznie na podstawie konkluzji opinii biegłego, ale powinien sprawdzić poprawność poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych.” Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawiony pogląd i opierając się o niego uznał, iż opinia biegłego spełnia te kryteria. Wnioski końcowe opinii stanowiły bowiem integralną część z innymi poszczególnymi ich elementami. Analiza wskazanych elementów wskazuje zdaniem Sądu na wiarygodność opinii.

Do zastrzeżeń pozwanego biegły odniósł się w opinii uzupełniającej. Biegły wskazał, iż wynik badania TK z dnia 07.04.2015 roku nie miał istotnego wpływu na inne stanowisko końcowe biegłego niż Komisji Lekarskiej ZUS. Podniósł, że na etapie wydawania opinii w sprawie zapoznał się z kilkoma opiniami lekarzy konsultantów ZUS, których stanowiska były odmienne od ustaleń Komisji Lekarskiej ZUS. Jak widać lekarze orzecznicy wydają własne opinie tak, jak robi to biegły sądowy. Orzeczenie o niezdolności do żadnej pracy na trwałe nie jest zbyt przedwczesne. Komisja Lekarska ZUS również uznała przecież trwałą niezdolność ubezpieczonej do pracy. M. P. jest trwale, całkowicie niezdolna do pracy a jeżeli podejmuje okresowo pracę to robi to na własną odpowiedzialność i własne ryzyko. W opinii biegły uwzględnił zarówno stanowisko konsultantów ZUS jak i szczegółowo opisał dokumentację medyczną ubezpieczonej. Wyciągnął jednak odmienne wnioski. Tym samym sąd nie znalazł podstaw do dopuszczania dowodu z opinii innych biegłych (art. 217 § 3 KPC).

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności, i tak zgodnie z art. 6 K.c. obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności koresponduje z wyrażoną w art. 232 K.p.c. zasadą inicjatywy procesowej stron. Ubezpieczona z tego obowiązku się wywiązała i wykazała, że jest trwale i całkowicie niezdolna do pracy. Tymczasem twierdzenia organu rentowego, iż odwołująca w czasie pobierania renty podejmowała zatrudnienie, nie zostały w żaden sposób wykazane (np. dokumentacją), natomiast skarżąca tej okoliczności zaprzeczała. Na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania merytorycznych i logicznie zasadnych argumentów wskazujących na nieprawidłowości opinii biegłego i z tego obowiązku pozwany się nie wywiązał. Należy raz jeszcze podkreślić, że to strony procesu, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że wbrew twierdzeniom pozwanego, nawet osoba posiadającą całkowitą niezdolność do pracy może podejmować zatrudnienie. Jak bowiem wynika z art. 13 ust. 4 ustawy zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Możliwość uznania całkowitej niezdolności do pracy jest wykluczona przy zachowaniu choćby ograniczonej zdolności, ale w tzw. normalnych warunkach. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., III UK 32/12). Wywodzenie zaś przez organ rentowy z faktu podejmowania przez osobę całkowicie niezdolną do pracy zatrudnienia nawet w tzw. normalnych warunkach, iż jest ona zdolna do pracy zarobkowej, jest całkowicie nieuzasadnione. Jak wskazał w swojej opinii biegły sądowy, osoba taka podejmuje zatrudnienie na własne ryzyko, a zatem mimo przeciwskażeń medycznych. I samo przez się nie stanowi to dowodu, że z momentem podjęcia zatrudnienia odzyskała ona zdolność do pracy, zgodnie z przepisami ustawy. Niemniej jednak, jak już wyżej wskazano, pozwany nie wykazał by w okresie pobierania renty ubezpieczona podejmowała zatrudnienia, a zatem wywód pozwanego w tej części oparty na błędnych założeniach pozbawiony jest wartości logicznej.

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się na opinii biegłego oraz na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach sprawy, których wiarygodności strony nie kwestionowały. Dokumenty te nie budzą również wątpliwości Sądu, wobec czego zostały uznane za wiarygodne w całości.

Mając to na uwadze Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. przywrócił ubezpieczonej zgodnie z opinią biegłego rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, na stałe.

SSO Tomasz Korzeń